

SCHMID, CHRISTOPH VON

**Huru Henrik af Eichenfels lärde känna
Gud. Berättelse för barn och barnawänner.
Öfversättning från tyskan./(Christof
Schmidt.) Säljes till de fattigas förmån.
Stockholm, tryckt hos Samuel Rumstedt, 18**

Stockholm
1827

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

SCHMID, chr

in Lucca

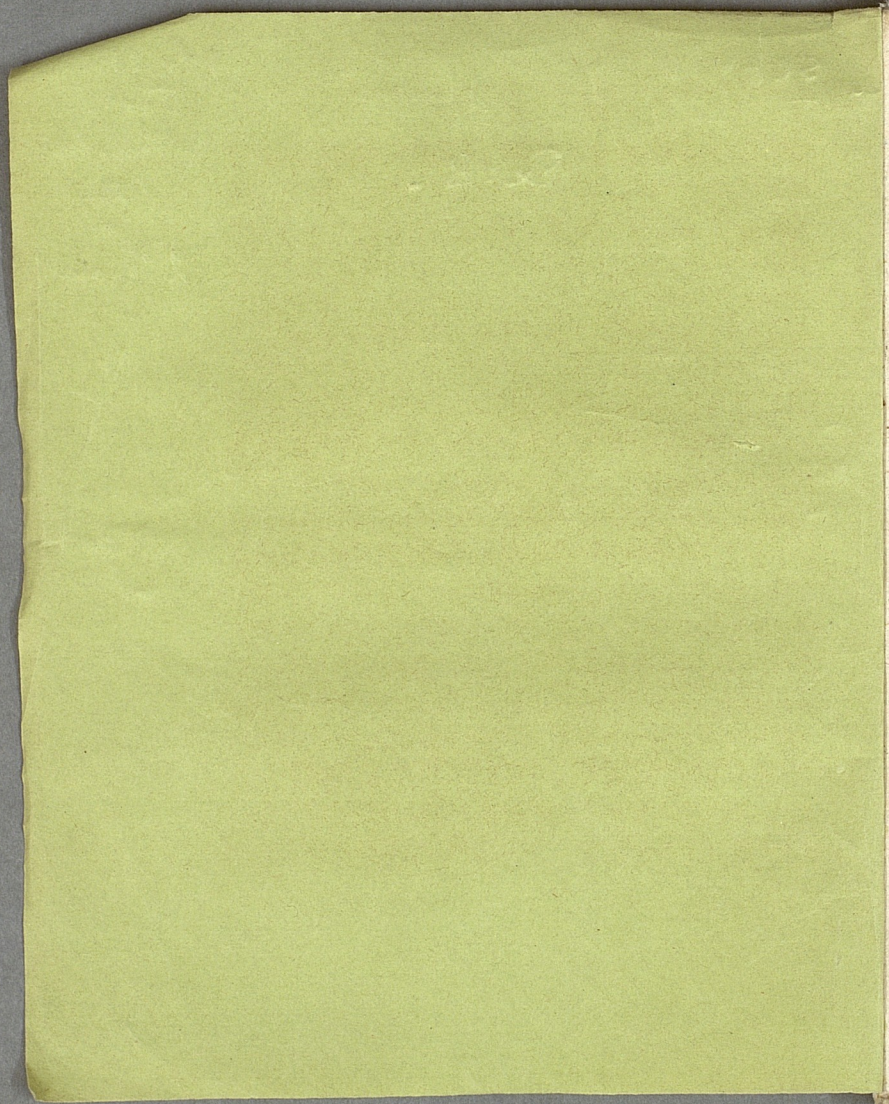
Ex: B.

In. Pa
Teol.
Anst. bee.

(Bm)

1700-1829

1827

Schmid, Ch.v.

Sv. Saml.
1001.
Andl. ber
(Br)
1700-1829

Huru

Henrik af Eichenfels

lärde kända Gud.

Berättelse för Barn och Barnväänner.

Sfversättning från Lyffan.

Säljes till de Fattigas förmån.

SEDERHOLM,
tryckt hos Samuel Rumstedt, 1827.

Christof Schmidt, Kyrkoherde i Stadlon i Würtemberg, är den anonyma författaren till denna Berättelse, såwensom till "Officerier," "Genofeva," "Blumenförböhen" ic. ic. — "This person, who has written so many little books for children: he called himself their friend; but he was the friend of all mankind." The Vicar of Wakefield.

Första Kapitlet.

Uppsigt öfwer barn, ett englarnas
öbromål.

I brian af förra århundradet lefde på ett ur-
åldrigt men ganska präktigt slott, nära en stor skog,
Grefwe Fredrik och Grefwinnan Adelhaid af
Eichensfels. En späd, fön goße, wid namn
Henrik, som de obeskrifligt älskade, war deras
enda barn. Men innan han ännu kunde uttala
namnet far, måste den adla Grefwen ut i friget.
Den fromma Grefwinnan blef qwar på slottet,
och hennes enda tröst öfwer sin gemäls frånvaro,
hennes enda glädje i sin stilla enslighet, war hen-
nes lilla älskade Henrik. Hon hade föresatt sig
att endast lefwa för hans uppfostran, och hela

hennes hjerta långtade efter det lyckliga ögonblicket, då hon med den hulda gossen på sina armar åter skulle kunna möta sin gemål.

En aften satt Grefwinnan i sitt rum med Henrik på sina knän. Margaretha, barnplekan, stod bredvid henne, och visade gossen lekande några nys plockade blomster. Barnet log och räckte sina små händer derafter; äfwen modern glädde sig leende åt barnets fröjd. Då inträdde hastigt en tjänare, som dragit i fält med Grefwen, och medförde den bedröfliga underrättelsen, att Grefwen wore illa särad, och före sitt kanske icke långt afslagsna slut, ännu önskade att se sin gemål. Grefwinnan blef öddöblet, och kunde nästan icke mera hålla barnet med sina darrande händer. När budet såg Grefwinnans förfräckelse, gjorde han henne något hopp, att hennes gemål kanske kunde gå igenom; imedlertid kunde han icke öfvisa, att hon utan uppehåll måtte resa dag och natt, om hon ännu med wisshet skulle träffa honom wid lif.

Grefvinnan bestöt att resa i samma ögonblick. —
Hon suktade barnet med heta tårar. "Du lilla
goda Henrik, sade hon, att du wet icke en gång
hvarföre din mor gråter! Stackars barn; du för-
lorar din far utan att känna honom! O, huru
mycket smärtar det mig, att jag ej kan taga dig
med mig till frigslägret, på denna långa, besvär-
liga resa!"

"O Margaretha!" utropade hon i det hon
wände sig till flickan, "åt dig öfverlemnar jag det
käraste jag här äger. — Haf noga akt på barnet!
Låt det ej ett ögonblick wara allena, också icke när
det sofwer. Wårda det så sorgfälligt, som wöre
jag närwarande. Wår det hwarje stön dag, isyn-
nerhet om morgnarna, ned i trädgården att hämta
frisk luft. Sjung för honom dina små wiser, tala
med honom; wisa honom ofta blommor och andra
wackra saker. Gif honom ingenting farligt i hän-
derna, hwarmed han kan skada sig, eller som han
skulle kunna nedswälja. Allraminst bör du under-

fiå dig att göra honom något illa, och låta honom känna wrede och misfndje öfwer hans barnsliga oförstånd. Uppfigten öfwer små barn är ett englagöromål. War du barnets goda engel! — Hus-hållerstän, åt hwilken jag öfwerlemnar hela huswården, skall nog berättta för mig, om du noga efterföljt alla mina ord. Lofwa mig att aldrig glömma dessa mina sista förmaningar, på det jag åtminstone måtte vara sorgfri i detta asseende. Jag skall räkna alla timmar intill min återkomst. Du du då återlemnar barnet gladt och sundt i mina armar, skall jag weta att belöna dig. Desså ämnar jag åt dig medföra någonting rätt wackert, som wisertligen kommer att fågna dig.”

Margaretha lofwade allt. Grefwinnan kyss-te och wälsignade barnet, och blickade med tårfulla ögon under en innerlig bön länge mot himmelen, gaf sedan gossen åt Margaretha, fleg derefter under sin betjenings och sina underhafwandes högljuda gråt och kånner upp i wagnen, och afre-

ste ännu wid nattens annalkande under ett häftigt regn.

Andra Kapitlet.

Stor olycka genom en liten olydnad.

Margaretha war en fattig, faders- och moderlös landtsflicka. Hon hade ett barnsligt fromt sinnelag, ett gladt lynne, och ett behagligt, blomstrande utseende. Derföre hade Grefswinnan antagit henne till lilla Henriks stbtercka. Den goda, fromma flickan efterföljde allt hwad Grefswinnan befallt henne, på det nogaste, och ingen timma försköt, under hwilken icke Grefswinnans förmaningar woro henne för bgonen. Ty hon älskade Grefswinnan såsom sin största wälgörerska, och hade den hjertligaste glädje öfwer det hulda barnet, ja, hon wöredade redan i detsamna sin tillkommande Grefwe och herre.

En dag satt Margaretha och slickade bred-
wid det sofwande barnets skönt slåtade waggförg.
Hon hade med rosor prydt förgen, som i en hwälf-
ning höjde sig öfwer gösens huswud, på det han
genast wid uppvaknandet måtte hafwa någonting
wackert att betrakta. Ett fint, hwitt flor skyddade
barnet, att ingen sluga skulle seä se flummer —
men mera ljuf och skön än de friska rosorna lysse
det sofwande barnets röda kinder under florets
lätta genomskinlighet.

Då kommo några wandrande musikanter till
flottsporten, och låto der höra sig. Folket i flottet
samlades alla, och ropade in musikanterna i ett
rum på nedra botten, för att, emedan herrskapet
just war frånwarande, göra sig en rolig eftermid-
dag med dans och musikk. Margaretha älskade
ingenting högre än musikk; likwäl påminnte hon sig
Grefwinnans befallning att icke lemna barnets
wagga. Då kom Öfverge, en trågårdssdräng, ha-
stigt in i rummet. "Greta lilla, ropade han, kom

då ner till oss; du kan inte tro hvad der går lustigt till! Ännu har jag aldrig hört en så prächtig musikk. Den ena har en nyckelharpa och slår derpå, som wille han slå den i tusen bitar. En liten goße spelar på triangeln, som heller inte låter så illa, och en stor poße med tjocka kindben blåser derjemte posthornet, så att det skräller i begge bronnen, wårre än triangeln! Kom fort ner med mig." Margaretha inwände att hon ei fick öfwergifwa barnet ett enda ögonblick. "War inte så barnslig, sade den lättfinniga drängen. Du wille wäl inte ensam spela helig? Barnet sofwer ju! och du kan inte hjälpa honom att sofwa. Kom, kom, och gör dig inte till. Inom en fierdedels timma är du här igen. En dans får du inte neka mig." Margaretha lät, ehuru med stark hjertklappning, öfwertala sig, och gick ner till de öfriga. Men hennes nöje war icke stort; ty hon kände en håftig ångest. Hon wille gå, men blef uppehållen af de andra. Andteligen slet hon sig

med wåld ifrån dem, och skyndade till det kära, henne anförtrödda barnets wägga.

Men — hwilken fasa intog henne! Den lilla fången war tom — hon såg intet spår af barnet. Hon sansade sig wål, och sökte tröst i det hoppet, att någon af husfolket kanske lagt barnet i en annan fång, för att skrämma henne. Men redan blotta tanken, att Grefwinnan skulle kunna få weta detta, gjorde henne bårswande. Hon ilade från rum till rum — men fann ingenstädes barnet. En werkelig ödsångest bemåttigade sig den arma flickan. Hon skyndade ned igen och ropade till de dansande: ”Den unga Grefwen är icke mer i waggan; hwilken af eder har skrämt mig så fastigt, och tagit barnet derutur?” Ingen wiste det minsta derom; ingen menniska hade varit ur rummet. Dansen upphörde genast, och musikanterna gingo bort utan att afbida sina drickspenningar. Så många som funnos i rummet skyndade genast upp; allt blef genomsocht. Snart wisade sig, att utom

barnet också hvarjehanda dyrbarheter saknades. Hvad annat kunde man tänka, än att barnet blifwit bortröfwadt?

Den allmänna lustbarheten förvandlades nu i gråt och klagan. Det var en jämmer, lifasom bure man ett lif ur huset. "Åh Gud," ropade Hushålleriskan högt gråtande, "åh, den goda Grefwinnan — huru skall hon först blifwa till mods, när hon får weta detta! Det blifwer hennes ödd!" Margaretha föll i den fastigaste förtwiflan; i första anfallet deraf, hade hon så nära sprungit bort, och kanske till och med kastat sig i floden, om man icke qwarhållit henne. "O min Gud," ropade hon beständigt under den häftigaste snårta, "hwem kunde wäl tro, att en så liten olydnad skulle hafwa så stora, förfräckliga följder!"

Tredje Kapitlet.

En god mors största syster.

Medan allt folk i stottet under försträckelse och ångest gråtande hade samlat sig i barnets rum, medan Margaretha, nästan wansinnig och wild blickade omkring sig med sina mörka ögon, och med utslaget hår satt på golfwet bredwid den tomma waggan, der rosorna, som prydt densamma, lågo söndertrampade; då upprycktes hastigt dörren till rummet — och Grefwinman inträdde.

Grefwens sår war icke så farligt, som det i början syntes. Så snart han war utom all fara, hade Grefwinman, på Grefwens föreställningar och drifwen af sitt eget moderliga hjerta, företagit återresan, för att rätt snart wara tillbaka hos sitt barn. Hon hade blott sprungit ur wagnen, och genast skyndat upp till rummet, der hon hoppades få omfamna sitt hjertas älskling.

Alla närwarande försträcktes wid åsynen af

Grefvinnan. Margaretha uppgaf ett gällt anskri. "O Gud," ropade hon, "var mig och henne nådig!" Grefvinnan såg med fasa deras ödsbleka ansigten — deras förgråtna ögon — Margarethas förtviflan — och den tomma waggan. Ingen wille beswara hennes frågor. Tusende grymma aningar, tusende förfärliga tankar foro likt blirtrar genom hennes själ. Hon darrade för sitt barns lif. Då hon ändtligen till hälften hörde, till hälften gifvade händelsen, då förekom det henne såsom himmel och jord förtat tillsammans öfwer hennes hufvud; hon dånade, och skulle hafwa fallit till golfwet, om icke alla skyndat till hennes bistånd.

"O Gud, o Gud," utbrast hon slutligen jämrande då hon återfått sansningen, "hwilket rysligt lidande har du ålagt mig! Åh, mitt barn, mitt älskade barn! o min gemål, min dyra gemål! Åh, detta budskap skall gifwa dig djupare sår än stensdens swärd. O min lilla goda Henrik, hwar är du wäl nu? I hwilka händer har du fallit? Din

du skulle uppväxa, fbrförd af röfware och utan underwisning, utan seder — huru grusligt wore icke detta! Jag kan ej en gång tänka derpå. Hellre skulle jag gråta wid din graf! Då wore du en sön engel wid Guds thron, och jag hade den trösten, att der en dag återse dig! Men nu saknar jag äfwen denna enda, denna ljufwaste tröst. Men, hwad kan, hwad skall det blifwa af dig bland sådana menniskor?”

”O Gud,” ropade hon sedan åter, föll ned på sina knän, och blickade gråtande, med hopknäppta händer mot himlen; ”o gode Gud, du enda tröst i hwarje nöd! wiserligen är mitt barn ryckt utur mina armar, men din hand kan det icke undandragas. Jag wet icke i hwilka mörka skogar, i hwilken röfwarekula det besinner sig; men ditt öga ser honom, hwar hellst han än må wara. Jag kan icke mera bewisa honom någon ömhet, men du, och du allena kan uppehålla honom. Du hör ju de unga forparnas skri — o hör då äfwen

detta barns, som säkert gråter och jämrar sig efter sin mor. — Gif mig och min älskade gemål nåd, att kunna bära denna förlust! Fastän egentligen mennissors ofdräsigthet och elakhet beröfwat oss denna engel — så har du dock tillåtit det. Att dig will jag med förtröstanfullt, ehuru bliddande hjer-ta lemna mitt barn till offer. Jag wet med wis-het, att äfwen denna smärta under din ledning en gång skall lända till min wälfärd." Så tröstade sig den sörjande modern.

Men Margaretha war tröstlös. Hon föll till Grefwinnans fötter och bad om förlåtelse. "Nå," sade hon, "om jag med mitt blod kunde befria barnet utur röfwarenas händer, skulle jag gerna utgiuta ända till sista droppan deras. Låten aflifwa mig, jag will gerna dö." Grefwinman förlåt henne. "Din uppriktiga ånger förtjenar förlåtelse," sade hon, "intet ondt skall wedersaras dig. Men du ser, huru wäl jag menade det, huru wislig min befallning war. Du har nu erfarit, hwil-

En stora olyckor lättförmighet, olydnad och bdfjelse
fdr lustbarheter kunna åstadkomma. Allas wår
glädje här på jorden är nu för alltid förswunnen,
lifasom blommorna, hwilka här ligga fringsrödda
på golfwet."

Sedan Grefwinman hämtat sig från den fdr-
sta försträckelsen, och förnummit att barnet rdfwa-
des blott fdr ett par timmar sedan, utsände hon
genast en mängd folk, att uppsöka detsamma. Det
ena budet efter det andra återkom; Margaretha
sprang emot en hwar, och gret alltid på nytt, så
snart hon redan på afstand såg deras rödfstfwa
uppsyn. Andtligen kom åfwen den sista utan att
hafwa upptäckt det mindsta spår efter barnet, och
Margaretha gret sig nästan blind. Smärningom
blef hon wål lugnare, men hon war alltid mycket
blef, och gick omkring såsom en flugga. Alla hade
medlidande med henne. Hastigt förswann hon all-
deles, och ingen wiste hwårt hon tagit wågen.

Fjerde Kapitlet.

Röfwarekulan.

En Zigenerfka, en gammal, ful gumma med beswärt hår och gulbrunt ansigte, hade röfwat barnet. Hon spölsatte sig, för att bedraga och bestidla lättrogna menniskor, med spådom. Under denna förewändning hade hon redan en gång förut varit i slottet, och noga underrättat sig om hela dess läge. Hon stod i samråd med den äldsta af de twänne spelmännen, och medan dessa med bullrande musik lockade allt slottsfolket ned i kammarren, smög sig Zigenerfkan genom en liten port i trågårdsmuren, som trågårdsgöfen af wårdslöshet lemnat öppen, in i slottsfrågården, och uppför en föga besökt trappa in i barnets rum, tog barnet och hwad hon i hast kunde sammanrassa, och flydde dermed skyndsamt genom trågården till den närbelägna krogen.

Der dolde hon sig med barnet i tåstasse snär,

tills det war alldeles natt. I mörkret wandrade hon vidare framåt, med gosen på armarna. Hon gick endast aflägsna, hemliga vägar, och war tillräckligt försedd med lifsmedel. Om dagen gubde hon sig åter i buskar eller i såden. Så wandrade hon många mil, ända till bergssträckan. Der befann sig, djupt under jorden, en rystlig kula, som war en del af ett nästan förfallit, alldeles upphört bergwerk. Ingången dertill war så wäl gubd af nedrasade klippor och wilda törnwyrtter, att ingen menniska så lätt kunde upptäcka den. Sedan Zingenerstian länge hade krupit mellan stenar, törnen och hallonbuskar, kom hon till en jern dörr, hwars nyckel hon medförde. Hon öppnade dörren, och anlände ändtligen genom en lång gång, som wist räckte en timmas wäg, in uti kulan.

Denna kula war röfswares wistelseort. Här bolde de sig för att wara tryggade mot den straffande rättwisän: Här gubde de i stora, tunga
fistor

fistor fina röswade statter — en mängd dyrbara kläder och präktigt husgeråd, guld och silfver, ädla stenar och perlor. Rösswarena, rysliga män med trotsiga ansigten och långa skägg, woro just samlade, då Zigenerskan inträdde med barnet, drucko, rökte och spelte kort. De blefwo mycket glada då de hörde att detta barnet war den unge Henrik von Eichenfels, och öfwerhopade Zigenerskan med beröm för sitt lyckade rof. Långe hade de redan önskat, att i sitt wäld äga ett sådant, förnämna förälbrars barn. "Du har gjort din sak förträffligt, gamla mormor!" sade rösswarkaptenen. "Nu äro wi fullkomligt säkra. Om någon af oss blir fången, så hoto wi blott, att wi öfriga, så snart wi få höra, att man misshandlar en af wåra kamrater, enligt wårt aftal på det fastigaste sätt stola öfwa detta barn. Då stonar man fången, eller släpper honom kanske till och med lös." Kaptenen befallte derefter Zigenerskan, som förbe

röfwarenäs hushållning, att förja wät för detta barn, så att det för all del måtte blifwa wid lif.

I denna rysliga håla lärde nu den lilla gosfen att tala, och känna det waknande förnuftet. Swarje minne af hans första barndom förswann. Han wiste ingenting mer om solen, om månan och hela Guds sfbna jord. Ingen dagens stråle inträngde någonsin i denna fasans boning. Endast en lampa, som brann dag och natt, hängde ned från kulans dunkla, fullrökta hwalv, och upplyste med sitt matta, rödaktiga sken de kala klippväggarna. På lifsmedel war ingen brist. Röfwarena medförde brödd, kött, grönsaker, och i synnerhet sådana matwaror, som med lätthet kunde förwaras, afwensom win i öfwerflöd. Ett stort wattenfat i ett hörn af kulan, hwilket tidtals å nyo påfylldes, utgjorde brunnen i denna underjordiska hushållning. Men emedan de måste hämta watten långt derifrån, så war Zigenerskan ganska sjarfsam dermed, och förmanade med strånghet den

lilla, att alltid wäl tillsluta tappen. En bädd af bast, som likwäl betäcktes med prackfulla täcken, tjenade röswarena till låger.

Zigeneriskan lät den lilla gossen ingenting fattas. Hon gaf honom tillräckligt att äta; men hon underwisade honom icke i något godt. Barnet lärde hwarken läsa eller skrifa, och hörde ur dessa elaka menniskors mund aldrig ett ord om Gud. Blott en bland röswarena, en yngling och redliga föräldrars son, hwilken böselsen för spel hade förfört till detta fasliga lefnadsfätt, roade sig gerna med den lilla, och medförde alltid någonting till tidsfördrif åt honom, hwarje gång han kom hem. Han skänkte honom hwariehandas målade, i trä skurna figurer, bland annat ett måladt landskap med många får, jemte herden och fårhunden, en trågård med många trån fulla med gula och röda frukter, en liten spegel och flere dylika leksaker. En gång köpte han honom en liten flöjt, och lärde honom att blåsa en wisa derpå; en annan gång

gaf han honom en lundt målad blommor, och lärde honom att sjelf klippa sådana af papper, sammanfoga och måla dem med åtskilliga slags färgor. Den lilla syßelsatte sig mången stund på detta sätt. Men det käraste af alla hans leksaker war ett litet porträtt af hans mor, hwilket Zigenerskan hade tagit i slottet. Det war oförlifneligen wäl måladt, infattadt i guld och fullsatt med diamanter. Zigenerskan lät honom stundom få det för kort tid, när hon war wid särdeles godt lynne.

Den unge rösvarn betraktade ofta denna bild, tänkte derwid på sin egen mor, och torkade hemligt en tår ur sina ögon. "Stafars barn," sade han wid sig sjelf, "det war likwäl grymt att slita dig från en sådan mors hjerta. Huru helt annorlunda skulle du ej hafwa haft det hos henne, än här i denna rysliga boning! Och din goda mor, huru lär hon icke gråta öfwer dig! Om jag kunde föra dig tillbaka i hennes armar, huru gerna skulle jag ej göra det! Men jag sjelf är som en

fånge! Hundrade gånger hade jag redan sprungit min väg, om mina föregifna vänner trodde och icke alltid så sorgfälligt bewakade mig.”

Han förde gofen på hvarjehanda samtal, berättade åtskilligt, som gjorde honom nöje och väckte hans förstånd; men om Gud och ewigheten vågade han ej tala; det kunde icke de öfriga råfvarerna tåla, emedan de åttade sig för allt som var i stånd att uppväcka deras samveten.

Femte Kapitlet.

Förskök att undkomma.

När gofen blef något äldre, war han mycket nyfiken att få weta, hwart männerna alltid gingo ut. Han bad dem ofta, att de skulle taga honom med sig, men de afwiste honom kort och snålande, och lofwade honom att få följa dem en annan gång. En dag hade de åter gått ut på rof. Den gamla

Zigenerfkan, som icke mera kunde gå långt och alltid satt hemma, war ett bedröfligt sällskap för den muntra goßen. Hon war beständigt ledsen, och satt, för sina rinnande ögons skull, hela timmarna bakom en grön eldstårn, der hon lappade gammalt linne, eller räknade penningar utan att tala ett enda ord. Derpå sof och snarkade hon oafbrutet i flera timmar.

Då hon nu åter war hårdt insomnad, fattade goßen mod, påtände en warfackla, gick allt längre och längre i den mörka gången, hwarigenom råfwarena alltid plågade gå bort, och kom ändtligen till jernbrönnen. Men han lyckades ej att öppna den, emedan den war väl slängd med ett tungt lås. Bedröfwad wände han om. Men gången genom hwilken han kommit, hade flere smala bisingar, hwaruti man kunde gå många timmar omkring under jorden. Den lilla gick in i den första han blef warse wid återvändandet. Sedan han gått mycket länge, och hans fackla war ned-

brunnen och nära att flockna, tycktes det honom
likom han på affstånd såge ett brinnande ljus.
Nyssan gick han det allt närmare. Det rödaktigt
strålande ljuset blef allt större, och slutligen så
stort, att det föreföll honom såsom en upprätt stå-
ende eldgestalt. Men han gick modigt framåt, och
stod ändtligen wid en renna i klippan, hvarige-
nom morgonrodnaden lyste in i kulan, och genom
hvilken man beqvämt kunde gå ut på fria fäl-
tet — och med ett språng war den glada gossen ute.

Huru han war till mods, då han, undkom-
men ur denna mörka, underjordiska wistelseort, nu
för första gången stod under Guds sköna, blåa
himmel, i en härlig nejd af skogbewärta berg —
det kan ingen tunga uttala. Det war en wacker
sommarmorgon. Solen höll just på att gå upp;
morgonhimmeln glänste såsom i lågor, och öfwer
skog och berg swäfwade ett rött skimmer. Marken
war öfwerallt betäckt med gräs och blommor; fåg-
larne sjöngo. Ned i dalen låg en blå sjö, hwar-

uti morgonrodnaden och de gröna bergstopparna speglade sig i underbar klarhet.

Göfen war likasom träffad af blirten. Han war utom sig af förundran; det förekom honom som hade han uppvaknat ur en lång, djup sömn, och han tumlade omfull likasom sömndrucken. Han kunde blott betrakta — han fann länge inga ord att uttrycka sin förwåning. Lindtligen utbrast han: "Hwart har jag kommit — huru långt, huru omäktligt är det omkring mig! O huru skönt, huru härligt är allt hwad jag ser!" Och åter beundrade han än en hög ek, eller en klippa beklädd med höga tallar, än en spegelklar sjö, eller en wild, blomstrande rosenbuske.

Den uppgiet solen öfwer en aflägsen skogsfulla, mellan gyllene moln. Den lilla göfen såg med stirrande ögon dit upp; det syntes honom som en uppflammande eld, och han trodde verkligen att molnen, hwilka han för första gången såg, brjade brinna. Örbrlig såg han dit — tills ändtligen

folen gyllerund och stån höjde sig öfwer kullarne, betäckt af en lätt morgondimma. "Hwad är det? hwilket underbart ljus!" utropade goßen, och stod ännu alltid med flirrande blickar och af förwåning utsträckt armar — tills han slutligen, förblindad af den tilltagande glansen, måste wända ögonen derifrån.

Derefter gick han litet omkring; men han wågade knappt gå vidare, af fruktan att nedtrampa de ståna blommorna, hwarmed märken öfwerallt war lifasom fullsadd. Hastigt blef han warse ett ungt lamm, som hvilade under en blomstrandens rosenbuske. "Åh, ett lamm, ett lamm!" ropade han glad, och skyndade dit för att taga det. Lammets rödde sig, stod upp, och bråkte. Goßen for försträckt tillbaka. "Hwad är det?" utbrast han. "Det lefwer ju! Det kan gå — det har en röst! Mina lamm äro alla stumma och döda, och intet af dem kan röra sig. Hwilket underverk! Hvem har då gifwit det lif?" Han wille börja ett samtal med

lammet; han gjorde det hwarjehanda frågor, och blef slutligen helt förtretad, att det ständigt svarade honom med samma obegripliga låte.

Nu kom en ung herde, en skön, blomstrande yngling med röda kinder och lust hår, hvilken hade saknat och sökt lammet. Han hade redan länge betraktat goßen, och wiste icke hwad han skulle tänka om honom. Denne försträcktes först wid ynglingens åsyn. Men då herden wänligt helsade den lilla, fattade han mod. "O hwad du är skön!" sade han till ynglingen. "Och såg mig då," fortsfor han, i det han med utbredda armar wisade på himmelen och jorden, "är denna stora wida kula din? Får jag icke blifwa qwar här hos dig och ditt lamm?" Ynglingen förstod ei goßen, och trodde i bdrjan att han war swagsint. Han frågade den lilla, huru han kommit hit. Då goßen swarade, att han krupit ut ur jorden, och sedan berättade om gamla mormor och de skäggiga männen — då blef herden ängslig, och kände en stark

råddsta. Medlidsamt tog han dock gosen på den ena armen, lammet under den andra, och skyndade så hastigt derifrån, som hade röfwarena redan varit tätt i hans fotspår.

Sjette Kapitlet.

Eremitkojan.

I denna bergstrakt lefde en gammal, wördnads-wärd eremit, som war öfwer åttatio år, och för sin wisshet och fromhet berdm: i hela nesden, under namn af fader Menrad. Till honom ämnade herden föra det funna barnet. Eremitens boning, som ej war långt derifrån, låg wid sidan af ett berg, nära sidn, och liknade ett paradis. Den lilla, af winrankans blad öfverklädda, och med ett mößbewårt rörtak täckta hyddan, stod mellan skuggrika fruktträd, midt uti en trågård, uppfylld af de sönaste blomster och plantor. Wakam kojan

höjde sig en wingård, och på sidan följde ett snalt sådesfält längs utmed berget. Och hwar hellst det fanns någon plats öfrig mellan klipporne, stod antingen ett träd, som bar de härligaste frukter, eller åtminstone en busse med söna bär. På en klippa, som sträckte sig långt ut i sjön, höjde sig ett kapell med små spetsiga torn, och en trappa, uthuggen i sjelfwa berget, förde dit upp.

Da ynglingen inträdde med gossen genom den lilla trädgårdsgrinden, satt den wördnadswärde gubben just på en träbänk under ett äppelträd, der man hade den präktigaste utsigt öfwer sjön; en stor bok, hwari han andåktigt läste, låg framför honom på bordet. De få hår, som omgäfwö hans kala hjesa, öfwen som hans långa skägg, woro hwita som snö, men hans kinder hade hålsans färg, såsom en ynglings.

Med wänlighet stod han upp och helsade båda, afhördde herdens berättelse med wälwillig uppmärksamhet, och frågade gossen efter hans namn,

i det han med innerligt medlidande tog honom på sina armar. Han anade snart, att barnet af röfware blifwit stulit från förnåma förältrar. "Lemna den lilla hos mig," sade han till ynglingen, "och nämna för det första ingenting härvid för någon menniska. Jag hoppas, att hans förältrar ännu kunna upptäckas — och här är han omedelbart bäst skyddad mot röfwarenas förbedjelser. De fly min koja såsom elden. Guld och silfver är ei att finna hos mig, och ett godt råd samt nyttiga förmaningar, hwilka wisserligen ofta äro mera värda än silfver och guld — dem hata de." Men till gossen sade han: "Var mig hjertligen välkommen, kära Henrik! jag will vara din far, och förja för dig, tills jag kan återgifwa dig åt dina förältrar. Kalla mig från denna stund aldrig annat än far!"

Sedan undfågnade den gamle sina gäster med mjölk och bröd, och när ynglingen wedergwickt sig, fattade han sin herdestaf, för att återwända till

sin hjord. Den lilla wille icke tillåta det. Han höll fast honom i kläderna. Men då herden lofwade att snart komma igen, och skänkte honom lammet, så gaf han sig tillfreds, och wisade en oändlig glädje öfwer den i hans ögon alldeles ofskattbara gåfwan.

Sjunde Kapitlet.

Solen och blommorna.

Då ynglingen war borta, satte sig den medlidsamma gubben på bänken bredwid gossen, för att inlåta sig i ett samtal med honom. "Kära Henrik," började han, "wet du då alldeles ingenting om din far och din mor?"

"Åh jo," sade Henrik, "jag har en wacker mamma här i min ficka, se på henne!" Han tog fram det lilla porträttet, hwilket han stoppat hos sig, och som war wäl inlåst i ett wackert federal

af rödt saffian. Den släckars gossen hade ännu aldrig sett sin mors bild wid solens sten. Han förwånades nu öfwer dess klarhet och skönhet, och glansen af de blixtrande diamanterne, som omgäfwade den, gjorde honom ondt i ögonen.

”Swad det är ljusi hos dig” sade han. ”Men såg mig,” fortsfor han åter, och wisade på solen, ”hwem har tändt på den sköna, gyllene lampan deruppe, som gör allt omkring oss så ljusi? Jag kan icke en gång se på henne, så glänsande är hon. Den wi hade i vår kula är deremot sorglig och swag. Och huru kommer det till, att hon stiger allt högre och högre? När jag först såg henne, kom hon fram bakom träden, och innan fort war hon redan så högt uppe, att jag icke kunnat råcka henne, om jag också hade stått på det längsta träd. Huru är det gjordt, att hon swäfwar så fritt och kan röra sig? Man ser ändå ingenstädes något snöre. Swaraf drifwes hon då? Och hwem stiger wäl dit upp att slå uti mera olja?”

Fader Menrad sade honom, att detta flora, som kallas solen, och att det redan tusende gånger längre än lilla Henrik lefwat, beständigt lupt samma bana, och brunne så oupphörligt, utan att behöfwa en droppa olja.

”Det begriper jag icke!” sade Henrik. —
 ”Men hwad du har för oändligt wackra blom-
 mor!” bbrjade han åter, och sprang upp till de
 små fångarna, som alla liknade en fylld blomster-
 korg. ”Är huru oförlikneligt skönt de äro målade
 med rött, gult och blott! Och hwad alla de oräk-
 neliga små bladen äro fint utskurna, det ena lika
 med det andra. Men hwaraf kunna wäl dessa
 blad bestå? Papper är det icke; siden är ingen-
 ting emot detta. Säg, har du gjort alla dessa
 blommor? Då måste du hafwa behöft lång tid.
 3 några af dem äro obeskrisligt fina trådar. Der-
 till fordras en mycket fin sax, och goda ögon. Jag
 har

har wäl också redan gjort blommor; men så wacker
ra kan jag icke göra.

Menrad sade, att ingen menniska kunde göra
en sådan blomma, och att alla af sig sjelf uppkommo
ur jorden. Men Henrik wille icke tro honom. "Det är
ej möjligt," swarade han; "då will jag snarare tro,
att du har gjort dem." Gubben wifade gossen den
fyllda wallmons prydliga fröhus, skakade några af
de små obetydliga, runda fröna i hans hand, och
sade honom att i hwart och ett af dessa frön gömmes
en mängd sådana stora, purpurroda blommor, hwilka
framkomma derutur, när man lägger fröet i jorden —
och att äfwen alla öfriga blommor kommit ur sådana
frön. Gossen betraktade gubben, liksom han welat
utforska om det war hans allwar, och sade: "Ur ett
så litet, litet frö skulle framkomma en så stor,
wacker blomma? Då måste ju ett sådant frö wara
oändligen mera konstigt inrättat, än den konstige

gasse guldklocka." "Det är det också," sade Menrad. "Men hvem har då gjort det lilla frödet?" frågade goßen. "Jag tycker, det skulle ändå vara lättare att göra alla dessa blommor, än ett enda frö!"

Han betraktade blommorna å nyo, gick ifrån den ena blomstersången till den andra, och kunde icke se sig mått derpå. Imedlertid blef det honom för varmt i solen. "Hvad den lampan har för en hetta!" sade han. "Hon är så långt borta, och kan ändå värma så mycket! Det är ett underbart lhus!" Menrad förde åter den lilla underäppelträdet, som kastade en behaglig skugga öfver bänken och bordet. "Här är det rätt svaltt och angenämt," sade Henrik i det han såg upp till trädet. "Det här trädet är just som en grön skärm, som icke allenast skyddar mot det alltför starka lhuset, utan också mot hettan. Hvad det är stort, och har så många tusende blad! Stammen är wål, som jag ser, gjord af trä. Men snart tror jag

icke mer att du har gjort hela denna otaliga mängd af blommor och blad. Det wore ändå ett för widlyftigt arbete!"

Åttonde Kapitlet.

Plantor och Trån.

Snedlertid gick gubben in i hyddan och besöride om en liten middagsmåltid. Han framsatte först mjölk och bröd, och sedan smör, honung samt en liten korg med de raraste äpplen åt goßen; men åt sig, rötter och örter, en stor, guldgul melon och något rött win i en klar glasflaska. Henrik åt med god smak, och sade till gubben; "Men hvarifrån tar du då alla dessa goda saker? Går du också ibland ut på rof?"

Fader Menrad berättade honom, medan de förtårde sin måltid, huru underbart allt detta wurit. "Se, sade han, just då han tog ett äpple för att

skala och skära det åt Henrik, ”desa äpplen här i forgen siet jag af det der trädet. Ur des spåda grenar framkomma tid efter annan hela forgar fulla med sådana söna äpplen.” ”Men är det också sannt?” sade Henrik, i det han betänkligt såg på gubben. Menrad tog gossen på armen, böjde ned en gren, och visade honom de små gröna äpplena. ”Ser du nu,” sade han, ”huru de komma fram ur qvistarna. De blifwa nu allt större, och slutligen så stora och så wackra, gula och röda, som desa här i forgen. Men hela det stora trädet sjelft,” fortsfor Menrad, och skar sönder ett äpple, ”har kommit ur en sådan liten kärna, som den jag har här på knifwen. Jag har sett det här trädet, då det ännu war en kärna. Och hwarje sådan kärna förborgas ett träd, ja, till och med otaliga sådana träd. Ur denna enda lilla kärna kunde man erhålla så många äpplen, att de ei skulle rymmas i werlden, och att en menniska, om hon ock lefde än så länge, ej skulle kunna räkna dem.

”Äfwen det här brödet kommer ur dylika små korn,” fortfor Menrad, i det han wisade gosen några sädeskorn, dem han medbragt ur hyddan. Dermed förhåller sig likasom med äppelkärnan eller blommornas fröskorn. Ur ett enda sådant sädeskorn kunde wi få många tusende sådana bröd, som detta, här på bordet.” — Menrad beskref honom utförligt, huru det tillgår, och wisade honom under samtaleet sitt rika sädesfält, der man för kort tid sedan ej såg annat än jordtorfswor. Henrik sprang dit, och fann till sin stora glädje redan små korn i hwarje ar.

”Och på detta sätt,” tillade fader Menrad, ”förhåller det sig med alla de grönskande växter, dem du ser widt och bredt omkring dig. Gräset här under våra fötter, der, de blomstrande rosenbuskarne, de otaliga ären, winrankorne som betäcka hyddan och kullen bakom henne, de ofantliga ekarna och tallarna der på berget och mosan här på äppelträdetes stam — allt detta grönskade och

uppblomsfråde ur sådana frön eller kärnor, eller kunna åtminstone frambringas derutur. För allt som du ser här på bordet, mjölken och smöret, som tillkomma genom gråset, honingen, som beredes af blommor; det södande brödet och det stärkande winet; för alla dessa örter, rötter och frukter, krasan, rättikan, den stora, söta Melonen; äfwen för qwistarna, hwaraf den lilla nåtta fruktforgen är skädad, samt träet, hwaraf tallriken och bågaren äro swarfwade, ja till och med för bordet och bänken hafwe wi att tacka sådana små frön. Jag behöfde blott lägga dem i jorden, för att här frambringa ett äppelträd, der hundrade tusental af ar, och dymedelst med allt sött och nyttigt rikligen pryda min wistelseort, som förut war en ödemark, samt äga öfwerflöd af alla lifwets förnödenheter.

Detta war för gossen idel underverk. Likasom han förut beskådade allting med förundran, så högst förwånad afhöorde han nu eremitens berättelse.

Nionde Kapitlet.

Källan och regnet.

Snedlertid hade solen vändt sig; trädgårdens blomsterfångar lågo i skuggan. Några blommor, dem Menrad isynnerhet älskade, hade visnat litet af solhettan. Ehuru han hoppades ett snart blifwande regn, wille han dock med wis försiktighet åtminstone något wattna sina käraste blommor. Han tog sin wattenkanna, förde goßen wid handen, och gick till källan, som rikligen framstod ur en stor, med mossor bewärdt klippa.

Henrik slog händerna tillsammans af förwåning. "Hwilken mängd watten," ropade han, "som här rinner fram ur stenen. Swart ögonblick tror jag att det skall upphöra, men alltid rinner det lika ymnigt. Swem har då slagit uti så mycket watten deruppe, och hwarifrån får man nog watten att fylla på med? — Du borde tillsluta boppningen, och spara mer på watten; eljest blir det

slut för dig." Menrad sade honom, att detta watten kanske redan slutit lika länge som solen lyst, och det utan uppehåll, utan att minskas eller någonstn behöfwa påfyllas. Han sade honom vidare, att hela ssön, hwilken Henrik hade anfett för en ofantligt stor spegel, icke war annat än bara watten. Åter nya underverk för lilla Henrik!

Menrad återwände med den fyllda kunnan, och berättade wad för sina blommor. "Åh, hwad gör du nu?" frågade Henrik, "så där förderfwar du ju dina blommor; nu gå wist alla färgorna bort." Menrad sade leende, att blommor och örter, ar och druswor, buskar och trån, som äfwen på wist sätt lefwa, lika nödwändig behöfwa wattnas, som menniskorna att dricka. "Men, sade Henrik, "hwem kan wäl bära watten nog till så många wårter? Hwem stiger upp och wattnar träden der borta högt på bergspetsen?" Menrad swarade: "Derfbre är nog sbridt. På hwad sätt, det får du

kanske snarare se, än wi tänka!" tillade han, i det han såg upp till molnen.

Efter en stund kom verkligen ett moln öfver berget, och det började regna, först helt sagta, och sedan starkare. Detta var nu återigen för Henrik en underbar syn! "Det är en god inrättning," sade han, "som spar dig mycket arbete. Vattnet faller så vackert i tusen, tusen droppar, liksom det kom ur en wattenkanna. — Men hwem stickade hit detta underliga ting, hwilket du kallar moln? Hwem förde dit wattnet så högt upp? Huru kommer det till, att molnet swäfwar så fritt, utan att falla ned?" "Det skall du nog få weta" sade Menrad. Men den lilla såg ännu länge efter molnet, tills det sfingrade sig, och himlen åter blef blå och klar.

Under beskådandet af idel nya föremål, under glädje och beundran gick dagen ganska fort för gossen. Hundrade ting, som andra menniskor af wana se med ligkiltighet — en liten guldgrodn mask,

som satt på ett rosenblad; en liten randig snäcka, som efter regnet kröp upp för trädstammen; de glittrande dropparna, som liksom diamanter hängde på hvarje löf; en fågel, som på en gren uppstående sin härliga aftonsång, och sedan glättigt flög från träd till träd; eremitens getter, hvilka mot aftonen kommo tillbaka från bergen — allt detta voro för honom högst underbara syner, och gafswo anledning till mångfaldiga frågor och svar.

Ändtligen gick solen ned på andra sidan om fjön. "Åh, åh!" ropade Henrik förskräckt, "nu sunker sollampan ned der borta i watten; då flöcknar hon, och all vår glädje är förbi. Om wi också tända upp en lampa — den hjälper oss icke mycket i denna stora, wida rymd."

Fader Menrad lugnade honom. "War obetyrrad," sade han. "Nu gå wi snart till sängs för att sofwa. Dertill behöfwa wi icke något ljus. Till wi sofwit ut, kommer solen åter upp mellan bergen på den motsatta sidan. Så löper hon be-

ständigt omkring i en krets, utan att stanna ett
ögonblick, och värmer och upplyser allt.

Tionde Kapitlet.

Den viktigaste frågan och det viktigaste
svaret.

Henrik återkom alltid till sina gamla frågor, hvilka den wise mannen med uppsåt icke genast hade besvarat, utan tvärtom ännu mera retade gossens wettgirighet. "Ja, huru går det då till," frågade han å nyo, "att solen alltid löper så omkring? Och hwem har byggt det stora, stöna hwalfwet deruppe, och målat det så wackert blått? Hwem har inneslutit det myckna wattenet i den der stenen, att det så oupphörligt rinner derutur? Hwem leder molnens lopp, att de så fritt swäfwa fram genom luften, och besutta alla wärter med så otaliga tindrande droppar? Hwem lärde fåglar-

na, att utan någon flöjt spela så vackra visor? Swilken har gämt blommor och trån i så små fröna, att de på hwad ställe, som wi önska det, framkomma ur jorden, öfwerallt betäcka marken med en matta af gräs och blommor, och öfwerhopa oss med så härliga skänker? Swem har inrättat allt detta så flöjt och wäl?

"Så menar du då werkligen," sade Fader Menrad, "att det måste vara någon, som har gjort denna förträffliga inrättning?"

"Ja, wisserligen," sade Henrik; "det är mycket säkert. Den som wille twisla derpå, skulle ju vara alldeles utan förstånd. Männerna i kulan måste arbeta länge, om de wille göra henne aldrig så litet större. En gång höll hon på att ramla, och då hade de mycken möda att stödjä henne. Och under detta stora, flöjta hwalf ser man ej en gång en enda pelare! Wår lampa i kulan kunde ej påtända sig stels, och om wi icke wille sitta i mörkret, måste wi noga akta på henne, och alltid stå uti ny

olja. Desså wattenfårelet måste beständigt fyllas på, om wi icke wille törsta. Hwad det kostar mycken möda att klippa ut en enda blomma, och hwilket riktigt ågonmått man dertill måste åga, wet jag ganska wäl. Jag begriper nog att allt hwad wi här se omkring oss, icke kan wara gjordt af menniskohänder. Men hwem den är, som har gjort allt detta, just det wille jag weta!

Nu — då goßen war så lifligt rörd af werldens storlek, skönhet och wisa inrättning, och lifasom öfwerwäldigad af den mängd wälgerningar, som öfwerallt mötte hans blickar, och brann af wettgirighet att underrättas, hwem den store wälgöraren wore, från hwilken allt detta härledde sig — nu war det ågonblicket kommit, då den wördnadswärde gubben kunde tala med goßen om Gud — om Guds allmakt, wisshet och godhet. Med djup wördnad, med rörd slänna och tårfulla ågon sade gubben till Henrik, att han hade rätt, att det war någon, som hade gjort allt detta, och att

denne allsmåttige, allgode, allwise, som frambragt alla ting och åfwen gifwit menniskforna lif — kallas **Gud**, vår gode Fader i himmelen.

Likasom det förleden morgon war goßen till modd, när han första gången såg solen gå upp, och med sina lifswa strålar fbrgylla hela neiden — så, ja ännu underbarare woro nu hans känslor. Tanken på Gud uppgid i hans själ såsom en sol, hwilken inifrån upplyste och wårnde honom, och låt honom skåda hela werlden i ett skönare, wånligare ljus, såsom uttrycket af en kärleksrik faders oräkneliga wålgerningar.

"Ja, kära barn," fortfor Menrad, då han märkte goßens rörelse, "Gud är den, som har gjort allt hwad du ser. Han har skapat det wackra, blåa hwalfwet, hwilket wi kalla himmel. Han har uppståndt solen och leder dess lopp; den wisar oss icke allenast hans underbara werk, och lysar oss wid våra göromål; wid dess warma strålar blifwa åfwen frukterna mogna och fullkotta, likasom maten

wid elden. Han låter watten rikligen framflyta ur jorden och neddropa ur molnen, för att släcka vår törst och wedergwicka allt. Han utbredde på marken den brofiga mattan af gräs och blomster, och gaf blommorna färg och wälluft. Han gifwer oss utur den hårda jordklimpen tillräckligt bröd, och låter bergen för oss framalstra kosteligt win. Han betungar trädens grenar med alla slags frukter, och låter mjölken likasom flyta i de grönskande dalarna, samt berg och höga trån drypa af honung. Han skapade trädet, som swalkar oss med sin skugga och värmer oss med sin wed. Han lärde fåglarna sina sånger, hwarmed de glädja oss. Han beklädde det lamm, som hwilar wid dina fötter, med den mjuka ullen, hwaraf dina och mina kläder äro försärdigade. Han ger allt hwad wi behöfwa till boning och hwilostad. Han gjorde allting så skönt, på det wi måtte hafwa glädje af hans werk, älska honom, och en gång komma till honom — i ännu långt skönare nejder, än du här

ser omkring oss, der wi då hos honom skola njuta en ännu högre sällhet. Och ehuru wi ännu icke kunne se honom, ser han oss likväl allestädes, och hörr hwart enda af oss uttaladt ord, samt wet till och med våra tankar. Med honom kunna wi tala hwarje ögonblick; han styrer alla våra öden. Det war äfwen han som frälsade dig ur kulan, och lät på herdens armar bära dig hit till mig. Han är vår sibrste välgörare, vår bästa vän, vår kärleksfullaste Fader!"

Henrik afhöorde den fromma gubben med sibrsta uppmärksamhet och med rördt hjerta, och wände icke ögonen ifrån honom. Under dessa samtal hade det blifwit natt, utan att den lilla märkte det. Månan, som förut swäfwade på himlen såsom ett litet, knappt synligt moln, lystu nu i den renaste glans, och stod högt öfwer sjön, omgifwen af oräkneliga, klart tindrande stjernor. Sjön liknade en ren spegel, hwari man trodde sig upp-
tåcka

täcka ännu en himmel med måne och stjernor, och
likasom blicka in i oändligheten. Icke ett löf rör-
de sig på träden rundt omkring; det herrskade en
högtidlig tystnad. En ny, ännu aldrig anad kän-
sla — andaktens, tillbedjandets, och känslan af
Guds närvaro, höjde sig i Henriks hjerta. Nu
sammanknäppte den värnadswärde gubben sina
händer, blickade mot himlen, och bad högt för gos-
sen; också han lyfte för första gången sina små
händer mot himlen, och efterlade hwarje gubbens
ord. Lärarne slöto utför den goda gosens kinder,
derföre att den Gud, som han hittills icke kände,
redan hade bewisat honom så mycket godt. Och
när gubben hade slutat bönen, tillade Henrik
stelsmant, till den gamle, fromme mannens stora
glädje: "Jag tackar dig också, gode Gud, att du
har befriat mig ur min mörka kula och fört mig
till denna beskedliga mannen, som berättat mig så
mycket wacker och glädjande om dig."

— 49 —

Fader Menrad tog derefter gossen wid handen, och förde honom in i sin hydda. Här tillredde han honom en bädd af mjukt måssa, hwaröfwer han bredde ett täcke, och hölde gossen med sin egen kappa.

Elfte Kapitlet.

En resa till bergstrakten.

Fader Menrad behöll gossen hos sig öfwer sommaren, för att ännu mera underwisa honom, och wänja honom af med ätskilliga uttryck och oseder, som han lärt bland sitt fordna dåliga sällskap. Äfwen tänkte han, att den lilla hos honom wid enkel föda och den friska bergslusten bäst skulle hämta sig efter wistandet i den osunda, underjordiska boningen, som gjort honom mycket blek, på det hans föräldrar måtte få en ännu sibrre glädje wid hans åsyn. Henrik började också snart att upp-

blomstra på nytt, skön och mild, som en ros wid morgonsolens strålar.

Mot hösten besökt fader Menrad, som fordom rest widt omkring och hade sett många städer, att ännu en gång fatta sin wandringsstaf och återwända bland menniskorna, för att uppsöka barnets föräldrar. Han hade bedt den ynglingens far som förde gossen till honom, en from och klok landtman, boende längre in i bergstrakten, att mottaga gossen till det han åter afhämtade honom. Dit år nåde han nu först ledsaga lilla Henrik.

En klar och wacker höstmorgon, då morgonstjernan ännu knappast war uppgången, wäntade han den lilla, gick med honom till kapellet, och för rättade en innerlig bön, att Gud måtte wälsigna denna resa. Sedan de derefter förtärt en frukost och förfett sig med lifsmedel för resan, begaf sig Menrad på wägen, och Henrik följde honom med mycken glädje. De gingo idel ensliga gångstigar, hwilka endast besöktes af herdor och jägare. Emot

middagen kommo de till en klippvägg, på hwilken getterna klättrade högt öfwer dem. Här satte de sig i skuggan för att hwila, och hålla en liten middagsmåltid.

Getherdens gose kom till dem för att kyssa den wördnadswärde fader Menrads hand. Henrik sprang upp och ropade förundrad: "Se, det är en liten menniska som jag! Åh, det war roligt! Jag wiste ännu alldeles icke att det fanns flere små menniskor; jag trodde att jag war den enda på jorden. Du följer wäl med oss, är det ej så?" Herdegosen tillhöd sig att bära fader Menrads reswäska. De gingo vidare tillsammans, och Henrik talade så oafbrutit med den lilla herden, att han nästan icke gaf aft på någonting annat.

Derefter kommo de i en liten grön dal mellan höga klippor, der en färhiord betade, som tillhörde just den mannen, till hwilken Menrad ännu hade resa. Henrik glädde sig obestrisligt öfwer ett par

nåstan nyssödda små lamm, och sönkte dem under hvarjehanda wänliga benämningar.

Smedlertid såg gubben sig om efter herden. På sidan, under en framskjutande klippa, hwarutur flöt en klar källa, såg han en herdinna sitta. I ena handen höll hon sin staf, och i den andra, till hans förundran, en bok, i hvars läsning hon tycktes vara helt fördjupad. Han gick till henne. Hon var hwitblådd, och hade en grön hatt på hufvudet. Hennes utseende war ganska mildt, och i hennes miner rådde sig en stilla swärmodighet. Hon hade ännu aldrig sett fader Menrad; men hon igenkände honom genast efter beskrifningen, stod upp och hälsade honom wänligt och med ett synbart gladt förtroende.

Menrad sade till henne: "Du måste ej länge hafwa wärdat denna hjord? Då jag nyligen talade wid dess ägare, nämde han ingenting om dig." Hon swarade, att hon redan flere år hade wärdat fåren i dessa berg; men att hon först för

några dagar sedan kommit i denna goda mannens tjänst. "Hwarifrån är du då?" frågade han vidare, "och hwarföre är du så sorgsen?" Glifan utbrast genast i tårar. "Åh, sade hon, "jag är hemma långt hwarifrån. En ungdoms-obetänksamhet har förtat mig i den största olycka. Jag var i tjänst hos ett ganska godt herrskap; af lättfinnighet lemnade jag en gång deras enda, älskwärda barn allena på några ögonblick. Så blef det bortstulit af rövare. Af bedröfwelse och ånger kunde jag ej mera uthärda hos den goda frun, och icke längre se hennes lidande, utan flydde hit till bergstrakten. Här lefwer jag nu i denna ensamhet, och ber dagligen Gud, att han måtte godtgöra det elände jag förorsakat, låta barnet åter blifwa uppfostradt, och förwandla moderns obeskrifliga ångest i glädje. Gud skall wäl ännu förbarma sig för minna tårars skull, dem endast Han och dessa klippor sett flyta!"

Fader Menrad sade med röd stänna: "Jag

tror, att Gud i detta ögonblick har hört din bön." Han tog fram Henriks mors porträtt, hwilket han hade tagit med sig, för att så mycket lättare upptäcka henne, wifade det för flickan och sade: "Känner du denna bild?" Flickan ropade högt af förfråkelse och glädje: "O Gud! det är Grefwinnan Eichenfels porträtt! det röfwade barnets mor!"

Wid flickans skrik kom lilla Henrik franspringande. Han betraktade med stirrande blickar den nya gestalten, och sade medlidsamt, "hwad fattas dig? Är du kanske hungrig? Se der har du bröd och två äpplen. Ät!"

Menrad sade till flickan: "Se, denna lilla är det barn, som röfwades tillika med porträttet." Då tyckte flickan, att hennes hjerta wille brista af glädjefull förfråkelse. Hon sönk på sina knän med händerne upplyftade mot himlen, och ropade: "Ja, gode, barmhertige Gud, du har hört den bön, som jag dag och natt uppsände till dig! O, se också nu

nådeligen till min tacksamhet; uttala den kan jag ej!" Och sedan omfamnade hon lilla Henrik under heta tårar. "O så har då Gud återskänkt oss dig, älskade Henrik," sade hon. "Är det då verkligen du? Eller drömmar jag endast? — Ja, det är du, du är så lik din far! O, hvad din mor skall glädja sig! Gläd dig också, nu gå vi till din far och till din mor." Fader Menrad astorkade en tår, och sade: "Var lofwad, gode Gud! Din heliga försyn wakar öfwer detta barn. Du astorkar den stackars flickans tårar, dem hon beständigt givit inför dig. Du återskänker goda föräldrar sitt innerligt älskade barn. Du fröner genast mina första steg med wälsignelse, och spar mig gamle man alla långa efterforskningar. Swigt ware din huldhet och barmhertighet löfswad."

Menrad gick sedan med Henrik och Margaretha till den redliga bondens hydda, som endast låg en halftunnas wäg derifrån. Den lilla herden åtog sig, att inmedlertid wakta fåren.

”Är det min far och min mor?” frågade Hen-
rik, när bonden och hans hustru vänligt kommo
dem till mötes i dörren, och det gjorde honom rätt
ondt, när han hörde, att dessa icke woro hans för-
äldrar. ”De äro så wänliga,” sade han. ”Min
far och mor kunna icke wara wänligare. Jag ha-
de gerna blifwit qwar hos dem.” De äto här nå-
got litet; sedan fortsatte de widare sin resa, åtfölj-
de af den unga herden, husfadrens son, kommo
om astoneu ned ifrån bergen i en widsträckt dal,
der Henrik förwånades öfwer de många husen i
den stora byn, och afreste i gryningen på en bond-
wagn, som den raske ynglingen förstod att föra,
under hopp att efter trenne dagar kunna anlända
till Eichenfels.

Tolste Kapitlet.

Det owäntade besöket.

Första dagen gick resan ganska lyckligt. Skningen,
och de många landskap, slott och byar, hwilka lika-

som sldgo förbi wagnen, gjorde lilla Henrik utomordentligt mycken fågnad, och så ofta han blef warse ett slott på något aflågsset berg, frågade han alltid, om det ännu icke wore Eichenfels.

Men andra dagen mot aftonen kommo de till en tjock skog. Wågarna woro så dåliga, att man med mddas kom fram. Derjemte uppsiod en faslig storm, och regnet nedförtade i strömmar. Natten inbröt, och det blef ganska mörkt. De nedgades tillbringa natten på ett wårds hus midt i skogen, som war illa beryktadt för stråtrdsfwerier. I medlertid förtårde de en liten aftonmåltid, och begäfwos sig till hwila, för att kunna sliga bittida upp följande morgonen. Trötta af resan somnade snart alla, utom Menrad, som tog lilla Henrik in till sig; han blef uppe, och knåbbjde ända till midnatten, bad och läste wid ett ljus, som brann på bordet.

Då uppkom hastigt ett starkt buller utanför huset. Flere stråfwa karlrdster låto höra sig. Man

bultade wälsfamt på porten och fönsterluckorna. Alla, som woro i huset, sprungo försträckt upp ur sömnen. Fader Menrad kom ut ur sitt rum. "Åt Gud!" ropade Margaretha emot honom, "jag fruktar att det äro röfvarne, hwilka åter wilja taga den unga Grefwen ifrån oss." Menrad befällte herne att wara tyst och gick ner. Desså wärdfolket syntes mycket försträckt och sade, att de ej wägade låta upp. Männerna utanföre bullrade oupphörligt, och hotade att bräta upp porten.

Menrad, som war en modig man, sade: Porten kan icke flydda oss; men Gud skall wara vårt besvär. Wi äre alla i hans hand. Låt om oss se till, om wi inte i goda tunna komma öfwerens med dessa män."

Han öppnade porten; fyra jättelika, bewäpnade karlar inträdde trotsigt, och en af dem bar en brinnande fakla. "Wi måste taga hela huset i ögonfigte," sade de; "wår anförare kommer genast efter med flere af sitt folk, och alla rummen måste

stå till hans tjänst." Menrad frågade, hwen deras husbonde war? och deras swar satte honom i en lika stor som angenäm förwåning. Det war Grefwe Fredrik von Eichenfels, Henriks far. Hans tjenare berättade, att Grefwen, sedan han blifwit illa särad, men likwål återställd, icke welat öfwergifwa håren, utan strida med den, tills freden wore wunnen; att detta nu hade stedd, och Grefwen werkligen wore på hemwägen med dem och de öfriga af sitt folk, hwilka icke blifwit begrafsna på turkiska gränsen.

Underrättelsen om den erhållna freden, uppfyllde alla med glädje. Man täflade att betjena de raska frigsmännen. Dessa blefwo nu ganska wänliga, och ursåktade sin första häftighet med den dåliga wäderleken. En så förfärlig storm och i hållregn, sade de, woro det förlätligt, om slietwa frigarn wid midnattstiden icke gerna länge wille stå utanför porten. De berättade äfwen, att de gått wilse i den mörka skogen, och troligen icke

skulle hafwa funnit huset, om icke det brinnande
huset varit deras ledstjerna och hjälpt dem på den
rätta vägen.

Den lilla omständigheten att huset, hwarwid
Menrad wid midnattstiden förrättade sin bön, ha-
de fört Grefwen hit, war ganska vdrande för den
fromma gubben, som war wan att i allt se den
Gudomliga Tdrsynens spår, och han tackade hjert-
ligen Gud för denna lyckliga händelse.

Trettonde Kapitlet.

En ädel faders glädje.
Smedelertid anlände Grefwen, en stor, reslig man,
med ädla ansigtsdrag och ett mildt, intagande be-
mötande. Han tog genast fader Menrad upp till
sig på sitt rum, biödd honom sätta sig, befallte att
taga in af sitt eget winförråd, slog i första glasf
åt den ädla gubben, drack hans skål och klingade
med honom efter gammal sed.

”Var mig hjertligt wälkommen, wördnads-
wårda fader,” sade Grefwen. ”Att efter en sådan
ritt under stormigt wäder komma in i ett warmt
rum är ganska angenämt, och likwäl är åsynen af
ert fromma anlete mig ännu kärare. Desså will
jag genast för er boppna hela mitt hjerta. Som
ni ser, är allt mitt folk gladt och förnöjdt, emedan
resan åter går hemåt efter många blodiga uppträ-
den. Men, såsom det ofta går till här i werlden! —
jag, deras anförare, är wäl den enda bedröfwade
ibland dem. Jag fruktar, att icke allt står rått
till hemma. Min gemål är frisk. Men jag är
ganska bekymrad öfwer min enda son. — Min ge-
mål har sedan längre tid aldrig skrifwit något be-
stämt om honom, och först i sitt sista bref nämner
hon att jag förmodligen aldrig får se honom i den-
na werld. — Ni är bekant med många riddare,
fader Menrad; ty ni war ju fordom sielf en tap-
per krigsman. Ni är just nu stadd på en resa,
och har kanske warit widt omkring. Wet ni in-

tet, huru det står till på Eichenfels? Om ni ej kan gifwa mig någon god underrättelse, så gif mig åtminstone tröst."

Fader Menrad svarade med den gladaste uppsyn: "Derom kan jag lemna er de allrabästa underrättelser. Er son är frisk, och den älsfwärdeste goße, som jag har sedt i all min lefnad." "Ni känner honom?" ropade Grefwen lifligt. "Ah ja, ganska wäl," svarade Menrad. "Zinedler-tid har mycket tilldragit sig med honom under er frånvaro." Menrad berättade den förwånade Grefwen allt hwad han wiste af barnets historia. Han wisade honom till bekräftelse Grefwinnans stöna porträtt. "Ja, det är hon," sade Grefwen, "fullkomligt träffad. Männe hon ännu är lika blomstrande? Ah, den arma modern har uthärdat mycket, mycket! — Men hwar är då goßen nu?" "Här i huset!" sade Menrad. "Här i huset!" utbrast Grefwen, och sprang upp, så att stolen föll omkull. "O hwarför har du icke genast sagt mig det,

fader Menrad? För mig på ögonblicket till honom.

Menrad tog lufset från bordet, och Grefwen följde honom till sin sons hwitobädd. Den lilla sof så ljust som oskulden, och war skön, som en engel. Grefwen kunde wid ljusstenet icke nog betrakta honom. "Här inträffar wißerligen," sade Menrad, "att Gud ger sina barn lyckan under skymmen." Grefwens ögon fylldes med tårar. "Min Gud," sade han, "när jag gick ut i kriget, war han ett gråtande barn, och nu är han en huld goffe. O min goda, dumma Gemål! Nu först förstår jag dina bref, och tackar Dig för den milda skonsamhet, hwarigenom du sparat mig en oändlig sorg. Henrik, bästa Henrik!" ropade han till goffen, tog honom wid handen och kyste honom sagta, "wakna, se, din far är här!" Lilla Henrik gnuggade sig i ögonen, såg på sin far, och kunde ej genast komma ur skymmen. "Är du min far?" sade han ändtligen glad och med

med ett wänligt leende; "war hälsad, min älskade far! Är min mor också med dig?" Grefwen tog honom på sina armar, och utgädd de lifswaste glädjetårar. "Guds heliga försyn har underbart råddat dig, mitt kära barn," sade han. "Jag kan icke nog tacka Gud, som återskänkt dig åt mig." "Jäffe heller jag," sade Henrik. "Åh, den gode Guden, han är så kärleksfull emot oss, och gör oss en så stor glädje." Grefwen war obefristligt glad, och när gossen blef alldeles waken och munter, war han så förhust af hans lifliga och naturliga frågor och swar, att det ej kan uttryckas. "O Men-
rad," sade han, "huru mycken tack är jag er icke skyldig! Hela mitt Grefskap wore otillräckligt, att belöna er för den underwisning ni gifwit min son."

Nu infom också Margaretha, och stannade rådd på affstånd. Grefwen hälsade henne wänligt, räckte henne handen, och ingaf henne mod. "Men
rbfrarne," fortsfor han med stor öwilsja, "skola hårdt

Få plikta för sina misgärningar!" Sedan samma natt gaf han befallning och fullmakt åt de mest behjertade af sitt folk att uppsöka dem i sitt gdmn-
ställe, och föra dem fångna till Eichenfels. Sedan talade han åter wid sin son, och hade blifwit up-
pe hos honom hela natten, om Menrad icke erin-
rat, att de alla behöfde hvila, för att i morgon
raske och glada tidigt kunna anlända till Eichenfels.

Sjortonde Kapitlet.

Den tröstade modren.

Den goda, ädla Grefwinnan lefde imedlertid sorg-
sen och bekymrad på slottet Eichenfels. Hon hade
förrunnit fredsunderrättelsen, och hoppades nu,
att snart få se sin gemål. Men hon utbrast i tår-
rar wid denna tanke. "Åh, min Gud," sade hon,
"hvad jag är olycklig! Det, som uppfyller hela
werlden med glädje, utgör min outhärliga ånner!

Swarie fattig soldathustru glädes åt sin mans ankomst — och jag kan icke utan förfräckelse tänka på min gemäts återkomst. Swilket lidande wänstar honom; huru skall jag meddela honom den fäsliga händelsen! Hör of båda står wäl icke mer någon glad timma på jorden!" Hon war i en beständig ångest; ingenstädes fann hon lugn. Hon gick än ur det ena rummet i det andra, än i sitt flottskapell, än i sin trädgård. Swar hon gick eller stod, bad hon i tysthet till Gud. Uti bden, och i den tanken, att Gud leder alla menniskors bden och kan föra de mest inwecklade händelser till en lycklig utgång — endast deri fann hon tröst.

"Du gode Gud," sade hon, då hon nu åter dragit sig tillbaka i trädgårdens mörkaste lund, och länge glutit bittra tårar, "förbarma dig öfwer mig och öfwer min gemål — gbr ett slut på dessa grufliga qwal; ty du allena förmår det! Låt wårt återseende ske med glädje. Du har i de wisaste af sigter åtskillt far, mor och barn, och spridt dem

känt ut i werlden — återskänk oss vårt älskade barn, och förena oss åter alla tre. Du har astorkat oräkneliga tårar — o, astorka äfwen mina! Du är ju den Allbarmhertige, och att förwandla sorg i glädje är ju ditt käraste göromål. O huldaste fader, ehuru en synderska, är jag likwål också ditt barn, och får kalla dig fader — ja, på din Söns bud uttalar jag med tillförligt detta namnet. Du älskar mig säkert ännu mer än jag älskar mitt barn! O, wärdes bönhöra mig, och förflyt icke din dotter, som ej har någon annan tillflykt än dig!”

Under det hon bad sålunda, hörde hon någon nalkas. Hon såg upp — och se der! Margaretha, som nyss anländt med det öfriga sällskapet, kom just nu till lössalen genom trädgårdens långa bystra gång. En stråle af hopp tändes i Grefwinmans hjerta, då hon igenkände Margaretha, och blef warse hennes glada uppsyn; det war som hade hon sett en engel från himmelen. ”Min bästa, nådiga Grefwinna,” började flickan, ”jag kom-

mer med de gladaste underrättelser om er älskade Henrik. Han lefwer — och snart skall ni återse honom." Snyppt hade Margaretha berättat sin berättelse, förr än fader Menrad redan inträdde i köksalen, för att bereda Grefwinnan på sin sons och sin gemäls återkomst. Den kloke mannen förstod att wisligt inleda allt. Grefwinnan war nu uppfyllt med hopp att inom några dagar få se sin gemål och sin son, och förde fader Menrad i det rum, som hon fordom hade bebodt med Henrik.

Då hon nu blypnade dörren, hastade Grefwen emot henne med Henrik på sina armar. Hon kunde ej mer än framstamma dessa ord: "O min make! mitt barn!" och sjönk i Grefwens famn. Långe gret hon mållös, och suktade ämsom sin gemäls, ämsom sin sons kinder med de lifswaste kårar. "Nu will jag gerna dö," sade hon ändtligen, "sedan jag upplefwat denna stund! Huru underbart leder ej Gud alla våra öden. Jag häfwade,

Åskade gemål, att mbita dig utan vår kära Hen-
rik, och nu för du honom till mig på dina armar,
i första ögonblicket af vårt återseende! O Gud, i
hela min lifstid kan jag ej nog tacka dig, att du
låtit denna rysliga händelse slutas så väl. Aldrig
mer skall jag misströsta wid något lidande. Du
ställer slutligen allt till rätta igen. — Åh min
Henrik, hwilken åskvärd gosse har du emedlertid
icke blifwit! O min make, hwilket lycksaligt åter-
seende har Gud ej beredt oss alla tre! Han har
åtskilt oss; han har ock underbart åter fört oss till-
sammas. Honom ware ära, lof och tack!" Alla
tre greto i glädje och af tacksamhet mot Gud;
Margaretha gret också; fader Menrad blef af-
wen så innerligt rörd, att han ej kunde tillbaka-
hålla sina tårar.

Sedan den första häftiga glädjen något sag-
tadt sig, berättade Henrik att berätta sin historia
för sin mor. Han gjorde det med mycken liflighet,
och modren måste ömsom gråta, ömsom le deråt.

Synnerligen lifligt uttryckte han huru han war till mods i det ögonblick, då han genom den reinnade klippan för första gången inträdde i werlden. Men med ännu större glädje och rörelse talade han om den oförgåtliga stunden, då fader Menrad första gången undervisade honom om Gud; och medan han talade, syntes klara tårar i hans ögon.

"O sanning," sade Grefwen, "jag kunde nästan dnsta att också hafwa tillbragt min barndom i en sådan kula. Wi äro alltför wana wid åsynen af Guds herrliga verk, och wanan är det andliga lifwets ödd. Men om åsynen wi, likasom Henrik, kunde få skåda Guds verk så på en gång, och sedan wi redan kommit till förstånd; hwilket öfverwåldigande intryck skulle de göra på oss! Du gode Gud, huru skulle wi ej förwånas öfwer din magt, beundra din wisshet, glädja oss af din godhet — huru skulle wi ej, wid åsynen af din sköna himmel och din underfulla jord, djupt känna, att hwad som

så går till hjertat, äfwen måste komma från ett kärleksfullt hjerta!"

Grefwinnan sade: Såsom Henrik war till mods, då han första gången uppsteg på jorden ur sin underjordiska wistelseort, likaså skall det en gång blifwa oss, när wi flyttas från detta lifwet till himmelen. Ty jag tror, att likasom Henriks lefsaker — dessa blommor, träd och launn, hwilka i kulan gjorde honom så mycken fågnad, — endast woro ofullkomliga härminningar af Guds egna skapade werk, så äro måhända alla denna werldens synbara skönheter och ndien knappast en skugga mot dem himmelen erbjuder. Endast den glädjen på jorden, att efter en lång, smärtsam skilsmåssa återse våra älskade, ger oss kanske en sann förkänsla af den himmelska glädjen att **der** återse våra wänner; ty i denna återseendets stund känner jag mig verkligen så lycksalig, som wore jag redan i himlen!

Femtonde Kapitlet.

Det goda belönat, det onda straffat.

Efter några dagar anlände Grefwens folk till Eichenfels med röfwarebandet, som de lyckligtwis funnit tillsammans i kulan. Röfwarena woro alla, två och två, fastlåsta wid hwarandra. En wagn med kistor, uppfyllda med idel dyrbarheter, följde tåget, och högst på wagnen satt den gamla Zignerstän. Röfwarena hade alldeles icke sökt efter den undkomna goßen; ty då de funno jerndrören väl låst, och icke kände den renning i klippan, hwarigenom han flydde, emedan en högst farlig gång, som de aldrig wågade beträda, war enda wägen till denna öppning, så trodde de, att Henrik antingen fallit ned i en af det gamla bergwerkets omätliga afgrunder, eller lefwande blifwit begrafwen under någon nedrasad gång.

Röfwarena woro derför ganska sbrundrade, då de wid sin ankomst till Eichenfels sågo den

unga Grefwen så hos sin far i slottsporten, och de kunde icke begripa, huru han kommit ut genom jernsbrren. "Wi trodde" mumlade anföraren förtretad, "att ingen menniska i werlden kunde måta sig med oss i list och tapperhet, och nu har till och med ett barn bedragit oss, och fört oss i kedjor och band. Det är högst förargligt. Nu inser jag hvad jag förr aldrig wille tro: att när tjufwen är mogen, så kan den halte hinna honom." Musikanten med nyckelharpan, som också befanns ibland dem, sade wid sig sjelf: "Wi röfwade detta barn, på det att det en gång måtte tjena till vår räddning; men nu är det juist samma barn, som beredt vår undergång. Folket har wäl rätt när det säger: den illa gör, stimer slutligen alltid att han misräknat sig." Ynglingen, som i kulan varit så wänlig och tjenstaktig mot lilla Henrik, och hwilkens hjerta ej war alldeles förderfwat, sade: "Det war Guds stickeelse att den lilla undkom, och jag gläder mig att han lefwer, ehuru det blifwer min ödd.

Gud wisar också här sin makt, att kunna rädda oskulden och straffa de brottliga. Nu fullbordas på oss alla hvad min mor alltid sade: Om den elake också kunde gömma sig i jordens medelpunkt, så förstår likväl Guds rättwisa att finna honom, och föra honom till sitt förtienta straff.”

När Henrik såg ynglingen i bojer bland råfwarena, gjorde det honom mycket ondt, och han bad hjertligt sin far att skona den stäckars menniskan, som hade gjort honom så mycket godt. Grefwen sade, att han för närwarande ingenting kunde lofwa, men wille behandla honom så lindrigt som det stod i hans makt. Då det wid förhret befanns, att den unge mannen aldrig utgiutit blod, och mera varit råfwarenas tjenare än medhjelpare, så blef han wäl icke afrättad, men dömd till lifstidsfångelse. Grefwen mildrade dock så vida hans straff, att han skulle stäckas på ett arbetshus, till dess han gifwit tillräckliga bewis på en uppriktig bättring, och derefter så återwända till de sina.

"Ser du", sade Grefwen till honom då han bortfördes, "likasom det onda aldrig blir ostraffadt, så blir också allt godt belönadt. För milbringen af ditt straff har du att tacka din wäntighet mot min son. Ja, allt hwad du gjort för mitt barn, will jag wedergålla mot din stackars mor. Uppför dig wäl, på det jag snart måtte kunna återvända dig till henne.

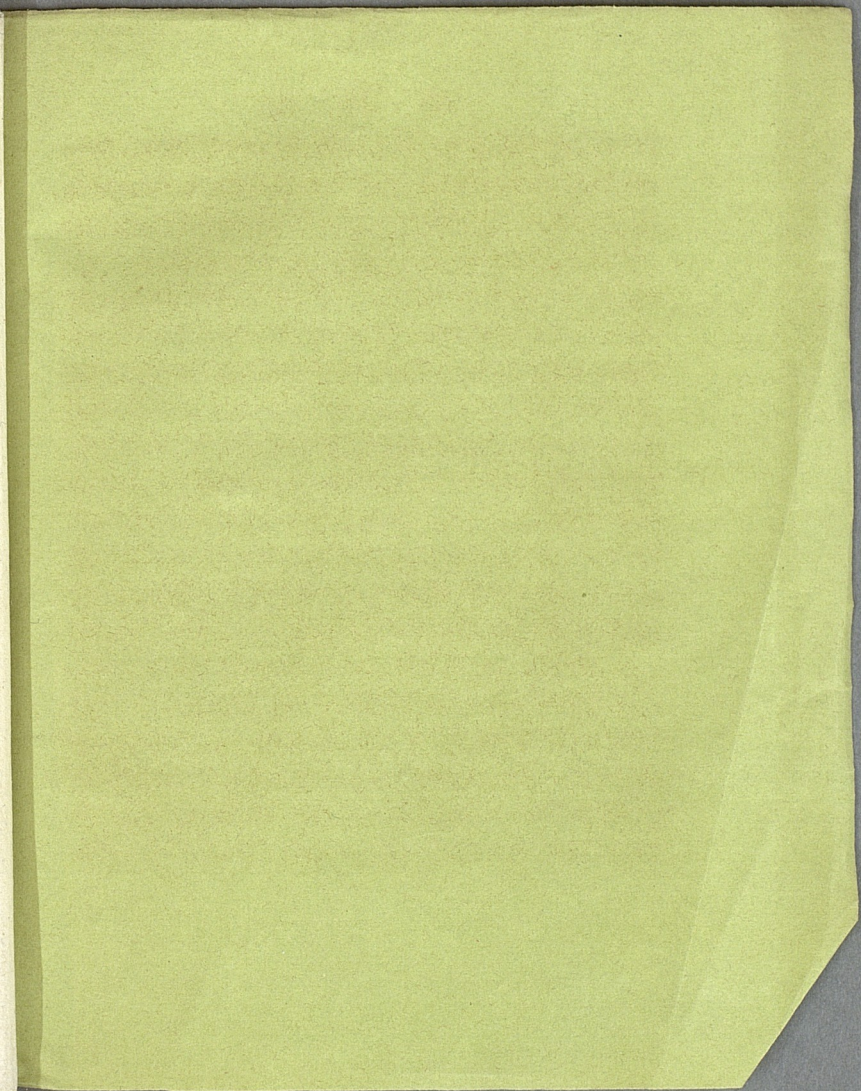
De öfriga råfwaren undfingo emedlertid alla den blodiga lön, som de med sina blodiga gerningar hade förtjent. Zigenerskan kom för lifstiden på ett tukthus. Det råfwade godset återställdes alla ägare, som kunde upptäckas, och för det öfriga byggdes på Grefwens sbranstaltande ett stort barnhus.

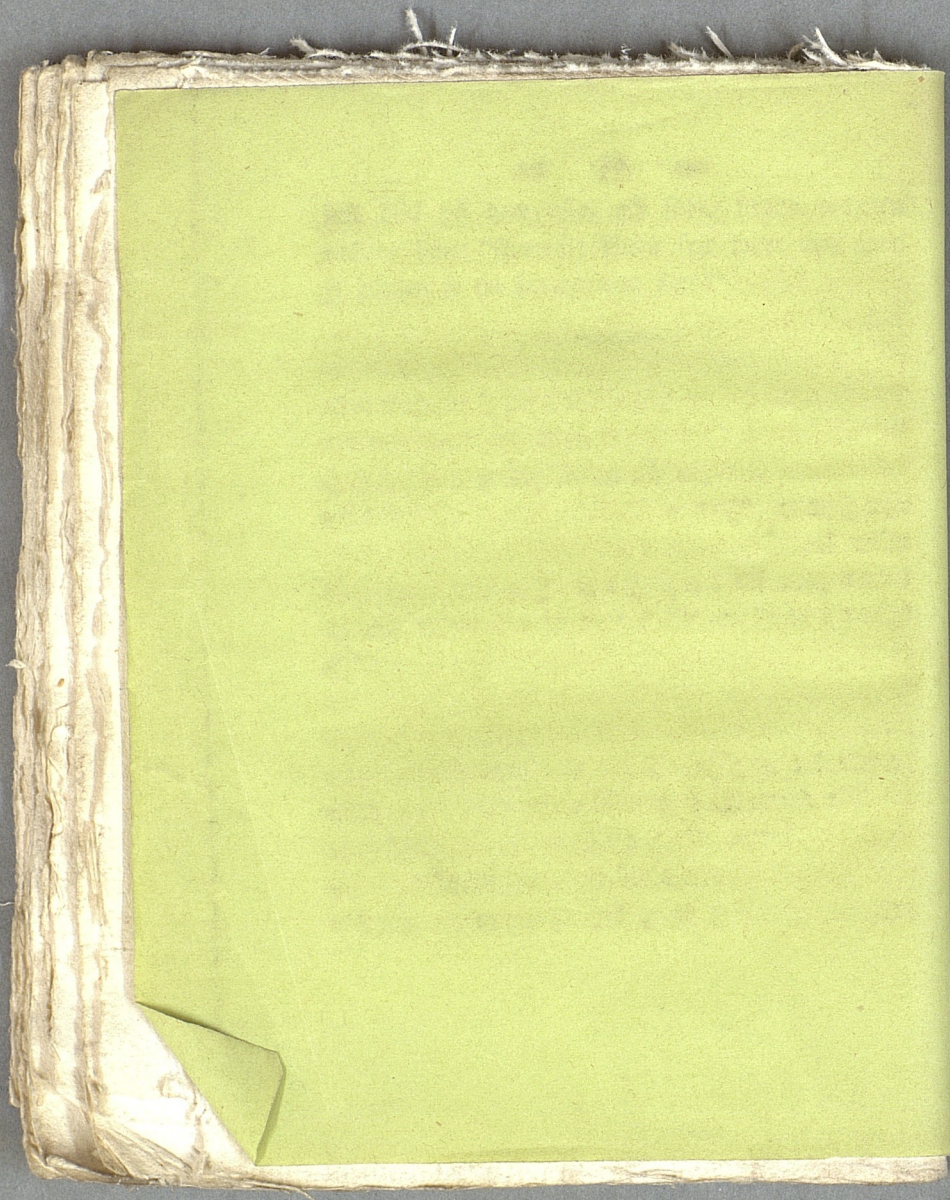
Margaretha förblef i Grefwinnans tjänst, som förut, och hade nu åter glada dagar efter långt lidande. Trågårdstrången Öbrge hade man redan längesedan varit twungen att aflägsna för hans lättfinniga och wårdslösa uppförandes skull. Han hade desutom också öfwerlemnadt sig åt dryckenkap

och andra dåligheter, och dog af en tårande sjukdom i sina bästa ungdomsår. Ynglingen ifrån bergstrakten återwände till sina föräldrar, riktigen belönad af Grefwen.

Den gode fader Menrad skulle Grefwen gerna för alltid hafwa qwarhållit i sitt slott. Han dröjde wäl der en liten tid, men kunde icke öfvertalas att alldeles bortbyta sin eremitboning mot det grefliga slottet: "Jag will", sade han, "alldeles ägna mina återstående dagar åt Gud, och tror mig bäst kunna göra det i ensligheten. Jag har länge nog lefwat i werlden, och känner af erfarenhet hennes goda och onda sidor. Att förbereda sig på en bättre werld, är det bästa wi i denna werlden kunna företaga." Den wördnadswärde gubben wälsignade wid det sorgliga affskedet Grefwen, Grefwinnan och lilla Henrik, som nästan icke wille låta skilja sig från honom. Den grefliga familjen ledsagade den gode mannen ned till wagnen, utanför slottsporten. Han steg upp, kastade ännu en kärleks-

full blid på dem alla, och sade, innan wagnen
rullade bort: "Farväl! Guds frid ware med eder!
O hinen se wi hwarannan åter!"

www.books2ebooks.eu